

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijzen per regel: fr. 1.00
Tussen Allerlei- en Provincie-nieuws: fr. 2.00
Vonnissen en Doodsberichten: fr. 3.00

KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels: fr. 2.50
Elke regel meer: fr. 0.50

Voor meer dan een inlating, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededelingen moeten ons toekomen voor Dinsdagmiddag.

BUREAU EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
Naam: Maatschappij
TON G. E. R. E. N.
Postbesluitnummer 8485.
Telefoon 12.

Abonnementen: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
30 centimen het nummer.

Alle toezendingen van zeld. brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Huis C. VELGHE & Co

80-82, Maestrichterstraat, Tongeren.

DE BESTE STOFFEN. DE BESTE KLEEDEREN.

Na de Kiezingen voor de Werkrechtshouders

EEN VOORSTELLING DIE ONWAAR IS.

De uitslagen der kiezingen voor de Werkrechtshouders hebben het bewijs geleverd dat de socialistische bluf verdere stappen zijt niet alleen de Belgische Arbeiderspartij, zoo juist alsof er buiten de socialistische geen andere arbeiders bestonden.

De cijfers zijn daar om de bewering den bodem in te slaan.

Zo zijn er een partij die maast rijke menschen, intellectueelen, kapitalisten, geestesarbeiders, ook werklieden bezit; maar evenmin als de andere partijen bestaat zij uit sluitend uit arbeiders; en met hetzelfde recht zouden de andere partijen zich eveneens de Belgische arbeiderspartij kunnen heeten, want zij tellen ook arbeiders in hunne rangen.

Wij beweren zelfs, hoe paradoxaal dat ook moge schijnen, dat in een groot deel van het land het socialisme veel minder dan de andere partijen recht heeft, op den naam van de Arbeiderspartij.

Het is nu noch geen stalen wet dat de socialisten zich een soort monopolie toe-eigenen, omdat zij in sommige gewesten overweldende meerderheid zijn; niet dat systeem hebben de christenen op andere plaatsen ook het monopolie, vooral wanneer we de socialistische kantons gewijze met resultaten zien gochelen.

Overigens, zelfs daar waar de socialistische meerderheid der stemmen behalen, is de minderheids meerderheid, dat er van overweldende meerderheid nergens sprake is.

Nemen wij bijvoorbeeld drie groote steden: Antwerpen, Gent en Brussel.

Antwerpen: Christenen 19,672; socialisten 11,107; Eucharisten 8,771; — dus 28,000 anti-socialistische tegen 11,000 socialistische

Gent: Christenen 14,389; socialisten 21,517; liberalen 4,365; — dus 18,700 anti-socialistische tegen 21,500 socialistische.

Brussel: waar volgens laatste cijfers, de christenen 22,000 stemmen, de socialisten 54,600, de liberalen 11,900 stemmen behaalden — dus 42,000 anti-socialistische tegen 54,600 socialistische stemmen.

De zijn uitsluitend arbeiders; wij zien niet in dat de socialistische dus alleen de Arbeiderspartij zijn.

En nu spreken we niet eens over de plaatsen waar zij in minderheid staan en waar zij dus nog minder aanspraak op die betrekking mogen maken, zoo bijvoorbeeld te Kortrijk, waar de christenen 11,816 stemmen behalen en de socialist 7851.

Te Aardenne: Christenen 2016; liberalen 967; socialisten 1960, Dondomond; christenen 6,576; liberalen 2,088; socialisten 7,154; Eekho; christenen 3,176; socialisten 3,580; liberalen 1151.

En toch loopen de socialistische het land af met de pretentie dat zij alleen de partij der arbeiders zijn en dat er niemand anders het recht heeft arbeiderspartij te zijn! Kuchterspellers!

De redenering van de socialisten, die eigenlijk zoo oud is als hun beweging zelf, komt immers hierop neer: de wij socialisten zijn de eenige vertegenwoordigers van de arbeiderklasse in België; zij allen hebben dus het recht aanspraak te maken op de vertegenwoordiging van die arbeidersklasse in de

openbare besturen en officieele korporen en belangen. Gij christene arbeiders hebt ons te volgen of te zwijgen en waar het op kiezingen aankomt u te onthouden.

De pas gebonden kiezingen voor de Werkrechtshouders hebben voor de zooveelste maal bewezen, dat de redenering van de socialisten absoluut verkeerd is. Het volstaat de cijfers onder de ogen te zien, om daarvan het onaanstootbare bewijs te leveren.

Wat de gekozen kiezing betreft, nooit ofte nooit bij eene kiezing hebben de menschen zoo weinig verstaan van de manier waarop zij moeten stemmen.

Een confrater haalt aan hoe het is toegegaan op een stemmenbureau te Gent, waar 1875 stemmen werden opgenomen. Daarvan waren er: slechte effectieve 333; slechte plaatsvervangers 606 — dus 939 nietige stemmen; op 1875 ofte 50% slechte!

Wij deelen de meening van onzen christen-democratische confrater « Het Volk » waar dit blad schrijft:

« Ondanks het feit dat de kiezingen voor de Werkrechtshouders geen politiek karakter zouden moeten hebben, is het onbetrouwbare dat ze ditmaal dit karakter toch hebben gehad. Daarover moet zich niemand verwonderen, in ons land is nu eenmaal alles « verpolitiseerd ». De traditie is onder dit opzicht zoo sterk dat men er moeilijk buiten geraakt.

« Dit nent echter niet weg, dat het verkeer is en zelfs een kwame zijde heeft, dat steelsmatig alles « verpolitiseerd » is. Want in het geval dat ons hier bezighoudt, de kiezing voor de Werkrechtshouders, zou het in hooge mate wenschelijk zijn geweest, hadden de kiezingen hun zuiver karakter behouden ».

En het blad haalt het geval aan te Gent, waar de socialistische hunne aanhangers van papierenretj van de gemeenote soort hebben voorgeworpen om hen te paaien. Zoo zouden we een eendelige tekening van een priesterforum de kapitalisten nader tot elkander bracht en de wredheden tegen elkander oploste. Het is ver genoeg om te gevoelen dat de partij tot iets zoo laag haar toevlucht moet nemen.

De H. Sacramentsprocessie

Morgen Zondag vierden wij de groote plechtigheid van H. Sacramentalg.

Belgie dat steeds uitbloeit door zijn levendige geloof en vurige aanbidding van God, en door zijn getrouwde eerbied voor Gods heilge Heiligen, Belgie had de eer het zoo schoone en roerende Sacramentsfeest op zijn bodem te zien inrichten.

Eerst van al door den bisschop van Luik in 1250 ingevoerd, ten gevolge eene goddelijke openbaring aan de H. J. Juliana, religieuze te Luik, werd de heilige Sacramentsdag door Paus Urbanus IV in 1264, voor de gehele Kerk voorgeschreven, om met lustrijke plectaf te worden gevierd.

Later, wet eene halve eeuw later, is de processie eerst bijgekomen. Om die processie in dorpen en steden! Hoe schoon en dijsroerend!

De eerste processie waarvan de geschiedenis gewaagd, had plaats in 1830.

Men zou haast gaan zeggen dat de eerste gedachte van processie te houden, van het volk is uitgegaan.

Eerlijks, zoo dicht en sprak men, certijks ging de Heiland in Judea en doorreide dorpen en steden, al weldoende. Hij trok di straten door, de velden langs, de bergtop over, en er ging zegen en gezondheid van Hem uit voor noodlijdenden en zieken.

Waarom zou de zelfde Heiland die zijn leven voortzet in de Heerichheit, ook niet rondtrekken in ons dorp, in onze stad, langs onze velden en door onze straten? En 't zou ons ten troedekomen.

En zie, op een of andere plaats trok zekere reus dag en tramstoft uit, eene processie door het volk opgevoet en uitgevoerd. Evenals in Jeruzalem, juichte het volk in hart; Hosanna! Gezegend Hij die komt in den naam des Heeren!

En andere dorpen en steden hoorden het, volgden na. De H. Sacramentsprocessie was gerescht.

Rome zag, toe Rome liet bezagen. Het vlak of goedkeuren deed zij seffens niet. De Kerk juichte zij toe en liet het volk en zijn priesters betijen.

Doch, toen de vijanden der Kerk die openbare huldebetijen van geloof en liefde afkeerig en dwaarszonden, verklaart het Concilie van Trente, dat het een godvruchtige en zalige gewoonte is jaarlijks het feest van 't Lichaam en 't Bloed van onzen Heer J. C. te vieten en hem plechtig te dreezen langs onze straten en plinten. En zij sprak den banvloek tot den negenden die deze heilige devotie kunnen aandrangen.

Uit het volk ontspat, blijft de H. Sacramentsprocessie tot op den huldigen dag nog waerlijk een feest van 't volk, de ganse aarde door, maar 't moet wel in ons vrije Belgie.

Zie! De proesie trekt een rijksverlierd huis voorbij. Zoo Christus het niet zegenen, cyvenals Hij het huis van Lazarus te Bethanie zegende?

En het stille huis van den eenvoudigen wkmann; het prijkt ook men eenige bloemtuifjes aan 't venster en een onrustig kaarsje er tusschen! Zoo Hij het niet zegenen, Hij die doorzingt als de Zoon eens werkman's?

En de onderling knieit met moete en prevelt al schuddebelende enge Onze Vaders, en zmet een laatste maal van op den drempel zijner woning, al n Zaalmaker, die welhaer zijn lieft zal zijn en zijn eenwig geluk.

En moeder bidt haar kindje aan — den kleinsten uit den hoop — een lukt haastig een kruisje op den kleinen lieveling, heur troost en al.

En bevreemd ziet de kleine al dat vreemde, al dat geselken. En moeder bidt lieke moeder bidden kan.

En plechtig gaat de processie voort. En de klokken verkondigen 't heinde en verree. En psalmen en hymnen schakelen zich, heerlijk aan elkaar, frisch en blij. — juheten is het en belijden, danken en aanbieden.

Zoo looft de Kerk Christus in zijn H. Sacrament. Zoo looft het Volk zijnen God en Zaligmaker met de Sacramentsprocessie.

O Belgie, edelrijke Belgie, — zij die een Kerk en een volk een groet volk zijt — blij gebeds getrouw aan uw geloof, aan uw geseetheid aan den verborgen God onzer tabaknaken!

schaamteloze toiletten, zoogezede kunstwerken van schilders en beeldhouwers, die de zinnelijkheid prikkelten!

Voeq daarbij gewaande danspartijen, altijd maar in groter getal; leekalijke samenspraken, lichtzinnige, slechte lezingen, onbeschaamde, zondige verkeeringen, waarin, gelijk de volksmond zegt, zoovele water drinken, alvorens zij water gezien hebben.

't Is voorwaar niet te verwonderen, dat degenen die enige verantwoordelijkheid dragen, zich ongerust gevoelen en hunne waardzaamheid moeten verduubelen op onze jongens en meisjes bij den aanvang hunner jaarsjaars.

o, wij weten het wel, jammeren zal niet veel baten, zal geen aarde aan den dijk brengen tegen den vullen vloed die stijgt en onze maatschappij dreigt te overstromen. Maar ieder van ons kan toch zijn plicht doen daar, waar hij staat. Ieder van ons kan toch het voorbeeld geven van een abergelijken levenswandel.

Waarom niet onmedelbaar afbreken met gewaande voorstellingen en danspartijen, lichtzinnige kleeding, lichtzinnige lezingen enz. enz.

Ieder van ons kan afbreken met het goedpraten van zoovle misselijke dingen, door wereldsche slagwoorden als: « Men is maar eens jong » « de jeugd moet zich vermaken ». Men is maar eens jong, voorwaar, maar 't is een reden te meer om zijn jeugd niet te vergoeten aan de ongeduld. De jeugd moet zich vermaken, het zij zoo, maar toch niet op en dwaze schuldige wijze.

Thuis vooral, in den familiekring moeten stalen karakter gevormd worden, moeten auvvee jongelingen, reine jonke dochters verkreekt worden door de leerling en het voorbeeld der ouders. Meer dan ooit hebben de ouders den strengen plicht van op hunne kinderen te waken; zij behooven streng te zijn in de keus der lezingen en vermaken en verkeeringen hunner zonen en dochters. Aanvankelijk zullen de kinderen wel eens moerven van tegenprutten, maar de ouders die hun plicht doen, zullen werken aan hun egeen geluk aan het geluk hunner kinderen en eens zullen zij den dank inoogsten van hun dierbaar kroost.

Men zegt wel eens: de kinderen luisteren niet meer! 't Is erne al te gemakkelijke voorontschuldiging! Kinderen luisteren nog wel op voorwaarde dat men intijds en met stevige hand ingrijpt. Ieder doe zijn plicht!

We zouden hem wel rond zijn schanpspleet hebben, den Hollander, die ons in 't bezien van den oorlog zede — Newark de Belgen hebben wel wat verdoeld om hunne goddeloosheid en zedeloosheid. Het was nogal bitter om slikken, beledigend te worden, wanneer men in den dorp zit. Maar helaas! wanneer wij nu rondom ons zien en hooven, dan vragen wij ons af: had de Hollander misschien niet wat gelijk? Ongezinstheid en kange vrees komen over ons.

den een zoon, Joseph, thans 21 jaar oud, gewezen soldaat van 't Marokkaansche leger. Deze jongeling hield niet van werken, en wanneer hij uit Marokko weergerekeerd was scheen uit hem allen arbeidslust te verdwijnen. Hij verkeerde met slechte gezellen, ledig branspartijen en verliet zelfs meermalen de ouderlijke woning. Tusschen vader en zoon hadden heftige tooneelen plaats. Op zekeren dag had de zoon zijn vader met een revolver bedreigd, omdat hij geen geld kreeg.

Zondag morgen, rond 7 ure, kwamen drie gebuurwouwen naar de hovee melk halen. De moeder van het woonhuis stond half open. De vrouwen traden binnen en bemerkten bloedvlekken op den vloer. Een klein voorvoegel bekleemde hen. Dit werd als beswaarheid waan, wanneer zij de deure der slaapkamer openduwden. Op een kwadlijke schouwspel hunne blikken. Of hoe met bloed besmeerde bed lagen de vermaakte lijken van man en vrouw Deglave, het hoofd vermorzeld bij middel van een hamer, welke de moordenaar voor het bed had laten vallen. De moorden moesten sedere langen uren gesprek geweest zijn, want de lijken waren reeds koud en stijf.

De gedarmen werden verwijdt en kwamen ter plaats het eerste onderzoek instellen. Op de voordeur vonden zij den heiliggen afdrak van eene hand. De moordenaar moet met zijne bebloede hand de deure opengesooten hebben. Dadelijk werden op de den handafdruk genomen. De gedarmen stelden ook vast dat diefstal gewoone van drijveer der misdaad was. Op het linker d'vrou vonden zij, in een zakje, een som van 8,000 frank; de meubels waren niet opengeboken.

De vermoedens vielen dadelijk op den jongen Joseph Deglave, die sedert eenige jaren in de ouderlijke woning verlaten had, die te Valenciennes verbleef, in een klein stukje (Gleis) Hij werd in dit huis aangetroffen door de gedarmen naar de goet veld van zij hen voor de lijken van zijn ouders brachten. « Dat is uw werk! », zeide de hoordenaar dan der gedarmen hem. Hij bleef onverschillig en loechende de moordenaren aan te hebben op dit oetrenlijk kwam op de plecter ter plaats. De wetsdokter rone onmedelbaar over tot de lijkschouwdering, waerint bleek dat de slachtoffers rond 11 uur des avonds doodzeslagen werden bij middel van een hamer. De oud- zoon-krachter op den vloer den zoon aan een e geste onderveerd te worden. lochende alle plichtigheid en graf een afdrak op, dat nader zal onderzocht worden. De zoon werd door de gedarmen naar Valenciennes overgebracht en in het gevang opgesloten.

De opbare meening in de sprak schiedt digden den zoon van deze gruwelijke ouders moord.

Voor 800,000 fr. juweelen geboven, — EEN MEID AANGEHOUWEN. — Een katmermeid in dienst van een Parijsch huysenaar, spoede schampantie den 14 Mei 1928 en nam voor 800,000 fr. juweelen van hare meesteres mee. Thans werd de vromme en eerherberg gevat en opgeleid. Zij verbeide dat zij kennis had gekregen aan een Spanjaard, Antonio zeeboven. Deze gevat in een ontzettende tijd zonder geld en door de haer aan opdat zij de juweelen van hare meesteres zou stelen, waarna beiden naar Spanje worden vluchten om er de juweelen te verkopen. Antonio zou zorgen voor de onschuldigen. De reis werd in de puntjes overvold, de

Om meer Zedelijkheid.

Gaan we zonder voorbehoud voorbijje tijden en toestanden loven?

N en 't isere tijd heeft wel zijne misers.

Gaan we een tafereel ophanen over zedelijke waanvoemens, met ovet noz wat belijk gekleurd aan de werkelijkheid?

Ook niet! Wij zijn niet van degenen, die eenemen dat het nui of meer kiesch afschrijven van onzedelikeit als zoo maar rechtstreeks tot zedelijkheid leidt. Iedereen die met scheldend en potboesje, weert teel dat gerimden oetere eene zedelijke verwijdering en labandigheid in nugetziden om, dat het leemal wel met dreeft en onbeschaamd te verschijnen komt.

Niet zonder oevervoed denken menschen van gezinden ondersden terug op het zoo rustige en zeezonde familieleven van vroeger, op de strijdbelid der familie opvoeding, op de aangewezen aasonten van 't boy niet der verplidte en zelfs vrije godsdienstige oefeningen.

De menschen, die juid vooral, worden tegenwoordig meesrelief door een verwelwend van onafhankelijkheid van alle wetten en alle gezag, door de zucht naar genot, maar al t. alkwijs welig ovsrekenomen met de strenge vooeschrijfen der christelijke zedeler.

Ongezinstheid en kange vrees komen over ons bij het gedachte van de gevoren 'erlei, die de zedelijke ongezinstheid onzer jeugd bedreigen.

Hoevele kwetsende toonselk bieden de straten niet aan de onschuldige, maar nieuwsgierige blikken onzer kinderen. Verscheidene aankondigingen van tooneelstukken, van cinemavoorestellingen, uitdendende

MENGELWERK VAN « DE POSTRIJDER ».

— 53 —

HET KASTEEL DER AFGRONDEN.

Misschien is mijn sympathie een terugstraling van de hare. Broeders waarheen moet hun zusters naar behooren. Tancredé. — Ik weet zeker dat zij me niet de helft van de hoedanigheden toekent, welke die lieve Diana in mij ontdekt. — Zij loekt het afleggen van hefdagide bezoeken met mij uit, en brengt me op de hoogte van de werken, waarme zij zich bezighoudt. Zij raadpleegt mij over dingen, die zij voortreffelijk weet, en vindt bij niemand zoo veel oordeel als bij mij. — Zoudt zij het gelooven, de belangstelling die ze voor mij gevoelt, strekt zich tot ons allen uit; tot vader, die zij als zoo groot, zoo nederig en volmaakt goed beschouwt; en tot moeder, die ze eerbiedigt en bemint en dikwijls als eene dochter omhelst. — Ook aan u kan zij denken. — Zeker, mijnheer, zij moogt er trotsch op zijn. — Scheone Diana stelt belang in uwe werkzaamheden, zij beweert dat zij een voortreffelijk man zijt en vraagt me naar het ontwerp van uw studien. — En als ik mij met lof over u uitlaan, dan vliegt grootheid te doen uitschijnen, verdoelde zij ze in mijn armen, het lieve bevallige kind. — Ha, Paule! riep Tancredé. — Ik weet het wel, vervolgde juffrouw de Montgrand, die tweevoudige sympathie zou vader eene krakzinnigheid noemen; over die genezenheid zou moeder tranen stortend, alsof er sprake was van een opperkult.

— Zouden zij geen geluk hebben.
— O! ik ben dapper; moedigheden schreekt hij niet af.
— Diana is te rijk.
— Geps families zijn elkander waard. Ik weet zelfs niet of uw wenschheid dat der de Lyons niet enigzins overtreft.
— Hebt gij den moed te schertsen, Paule?
— Ze me ens aan. Tancredé, ik heb tranen in de oogen. Zou ik kunnen lachen of schertsen, als gij bidt? Ik wanhoop niet, zie daar alles; en dat beledigt reeds veel, ik verzeker het u. Bovendien bekleedt het geld bij heden die zich door ald' van behoorte en hart onverschidden, geenszins de voornaamste plaats in deze wereld; ik geloof zelfs dat het de geringste innocent, Arme kinderen! Gij hebt elken rechter zonder het te weten; Diane leest nauwelijks in haar song onschuldig harte, en gij hebt haar misschen uw voorkeur niet laten vermoeden?
— Dat zou mijnerzijds eene fout zijn in den toestand, waarin ik me bevind.
— Denkt gij, dat indien vader zich naar mijnheer de Lyons begaf en hem uw verlanen medeelde, er bijvoegen dat zij op een woord van hoop bereid zouidt wezen tot alle pogingen, ik wilde haast zeggen tot al de veroveringen waartoe men door goden wil en werkzaamheid geraakt. Diana's vader u niet een weinig moed zou geven?
— Ik zei het u reeds. Paule, dit jonge meisje is te rijk! Geloof; gij niet dat de zedelijke voordeelige partijen weigert? Graaf de Lyons heeft ten slotte gelijk. Hij wordt door zooveel bruidschattijagers omringd, dat hij bij zijn bezieling gevoelt mogelijc niet onderscheiden zou. — Vermits de mijn geheime nu toch geraden hebt, kan ik het u nu wel geheel ontvouwen. Mijn toekomst en geluk zijn in dit huwelijk bekoeten, en gij kunt niet begrijpen hoezeer dit kind mijn gedachte in beslag neemt. Of in mijn oogen blikken van angst en medeloesheid, als de wanhoop mijn hart bekruijen wil, kan ik me niet weerhouden hem te vloeken die ons

ongeluk en onze ruine veroorzaakt. Waren onze ouders niet bestolen geworden en hadden geene misdadige hand den armen notaris Refus getroffen, dan zou vader mij eno son kunnen verschaffen, berekend om te voorkomen dat ik me niet met leegte handen bij graaf de Lyons moet voorstellen. — O! de elendeling! de elendeling! God kan hem niet voldoende straffen. — En zoo ik hem voor mijn voeten zijn misdaad hoede beilden en om genade smeeken. — Zoudt gij hem vergeven, Tancredé?
— Nooit.
— Gij vergist u, ge zoudt hem vergiffenis schenken, omdat uw plicht dit gebiedt zou. — Hij heeft alles rondom ons verwoest. — Eene zaak bleef eis over Tancredé; onze onderlinge liefde benevens het gemeenschappelijke heilige dedenming in de algemeene belangen en de algemeene droefheid.
O! gij zoudt hem vergeven, ik weet het, was 't antwoord; maar zij zijt een engel, en ik zal u nooit vergefjen.

— Door eens, Tancredé, wilt gij dat leelijke woord intrekken, dan bekoef ik u...
— Wat belooft ge mij?
— Diane alles te verzeilen.
— En denkt gij...?
— Ik denk dat ze u eenvoudiger als een held beoordeelen zal; en ik zou me zeer vergissen, zoo dit verrukkelijke kind die riddelijke hoedanigheden niet op hoogen prijs stelde.
— Wacht tot dat ik den moed heb om u na te volgen, zij Tancredé.
En haar de hand te hebben gedrukt, verliet hij zijn zuster.
Tancredé de Montgrand zou niet overdrijven zoo hij over Diane de Lyons met vervoering sprak. Zonder aanvankelijk te denken aan de hinderpalen die hem in den weg konden komen, gaf hij zich over aan de bekoorlijking van het jonge meisje, dat hij dikwijls bij zijn moeder ontmoette.
De afstand tusschen geneen sympathie en liefde was spoedig overschreden; doch bekend met

de onoverkomelijke strikkelblokken die dit huwelijc hemoedijkten, pogde Tancredé een bezwaarlijk te overwinnen neiging zood niet te smeten dan toch te verbergen.
Paule's inkevel doozicht alleen was in staat, dit geheim te bevroeden; doch in haar nauvelt had Diane er veel toe bijguraugen om het juffrouw de Montgrand te doen ontdekken. Dit verscherpte haar geenszins. Zonder de kleine gebreken van haren broeder over het hoofd te zien, schreef zij hem veldoende goede hoedanigheden toe om overtuigd te zijn dat zij eene vrouw waerlijk gelukkig maken kon. Ook zij bejammerde het door een mislaad gerooft fortuin, het fortuin dat mijnheer en mevrouw de Montgrand voor hem bewaren wilden. Zesmaal honderd duizend frank hadden volstaan om Tancredé en Paule tot uitzet te dienen, en Paule behoefde zoo'n belanzrijke som niet. Zij kon echter niet aan dat ongeluk vranderen. Een oogenblik dacht ze er aan juffrouw Louise Gonzague alles te vertellen; maar zij overwoog dat tante haar opofferingen sinds de ramp der Afgronden vermenigvuldigde, en liet haar onmogelijk zoo zijn iets af te zonderen van hetgeen ze bezat om Tancredé's toekomst te verzekeren.
Men moest alles van God verachten, en zij oefende geduld.
Op een morgen bracht de oude knecht Mathias haar op een blad en brief waarvan ze het geschrift meende te herkennen. Zij begaf zich aanstonds naar hare moeder en reikte hem haar over.
Na de eerste regels te hebben doorleepen, gaf mevrouw de Montgrand hare dochter brief terug en zei:
— Remy Posquères beveelt u een jong meisje aan dat alle belangstelling waardig is.
Paule belde.
— Wie overhandigde u dezen brief? vroeg ze.
— Een jonge juffrouw.
— Is zij vertrokken?

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Gruwelijke mislaad van Hérin-Valencien. — VADER EN MOEDER VERMOORD. — De rechtzoon August Deglave-Marie Carpentier, 58 en 65 jaar oud, bewoonden sedert vijf en twintig jaar de hovee van Hérin en stonden gekend als zeer rijke boeren. Zij hadden

— Neen, zij waait tot dat het u mogelijk wezen zal haar te ontvangen.
— Staat zij me te moeder, dat men haar bij mij brengt?
— Ga, mijne dochter, en handel naar goelveden.
— Wil dat zeggen dat zij mij volkomen vrijheid geeft?
— Natuurlijk.
— Gij zijt de beste der moeders.

Mevrouw de Montgrand omhulde hare dochter, die zich naar het sprekkelaste spoedde; waar Léopoldine des Genéts' haar wachte.
De gezelschapsjuffer lichtte haar sluijer op, en Paule zag haar bekoorlijk gelaet, waarop sporen van tranen waren te bespeuen.
— Weeg onhartig met mij, bid ik u, me-juffrouw, sprak Paule haar toe; mijnheer Posquères is bijna een doer vader aangenomen kind, en hij recomandante u met een aandrang die u des te meer tot lof verstrekt, doordien hij anders zeer spaarzaam is met dergelijke aanbevelingen.
— Ik dank u, me-juffrouw, antwoorde Léopoldine; zij voert terstond een minzaam woord bij de veldaad. — Bericht mijnheer Posquères u wie ik ben?

— Neen, maar dat is ook niet nodig om mijn belangstelling voor u op te werken.
— Veroorlof mij dan dat ik me volkomen voorstel. Ik heet Léopoldine de Genéts; mijn vader verkeerde lang in een benijdenswaardigen toestand; eens anders misdaad bracht ons ten onder. — Tot armoede vervallen en verplicht voor mijn onderhoud te zorgen, kwam ik in hoedanigheid van gezelschapsjuffer bij juffrouw Léa Dangles.
Ha! riep Paule, nu begin ik het te begrijpen.
— Ik weet niet, me-juffrouw, of gij de waarheid vermoedt; wat mij betreft, ik moet u zeggen dat ik ze nauwelijks durf te veronderstellen.

— Verklaar u, mijn kind Léa, hoe gij gebroken hebben, de haer toegeweerd te bevestigingen waren in staat haar kans te maken niet te bederven, dan locht te verbergen. Maar de doer haar vader en moeder van onze familie bewezen diensten mee, wij niet onverschillig laten ten haren opzichte. Gedroeg zij zich te verwarden om de Leigens u, of he-it een onvoorname opvoeding...

— Juffrouw Dangles was een goede geens mij, integendeel, ik moet zeggen dat zij zekende zaken tijds te maken van een betaalde gezellin, eene vriendin van mij trachtte te maken. Indien ik alles gewild had, zou zij eedmoedig geens geweest zijn met geschreeken te overreden. Ik geloof zelfs dat mijn overdraden geensheid haar soms verdroot, en mijn afkevel vooraf op groote avondpartijen met zeer misghale. Meermalen heb ik haar stakken zijde brengen of zond hare naam te mijne ordes te ontvangen. — Ik woude alles. Ik waardeerde hare hoedanigheden maar kon haar niet beminnen. Alles verhoelste ons van elkander, zoewel onze gezinnen als tegenstrijdige denkbeelden; zij was te gelukkig om mij te begrijpen, en ik voelde mij te droef gestemd om haar te naderen. — Moet ik u alles zeggen, me-juffrouw? Er kwam een oogenblik waarop ik meende op het punt te zijn haar te haten, en de zedehete kwam bij mij op haar te verlaten. — Léopoldine zweeg.
— Vrees niets, zij Paule op zachten loon, uwe gezinnen vallen in een bescheiden hart. — Het was heraan Léopoldine met zekere aartzling, gedurende de maanden, toen mijnheer Remy Posquères het zien in 't hoofd had gezet juffrouw Léa te huwen.
— Hij wilde Léa huwen! dat zou waanzinnig zijn geweest.
— Dat geloof ik, en nochtans dacht hij aan niets anders, en de afwijzing van juffrouw Dangles baarde hem veel verdriet. (Wordt vervolgd).